

1. Ó! se - re - gek - nek Is - te - ne , Mely ked - ves gyönyö -

rú - sé - ge A te sze - relmes haj - lé - kid - nak . Az

én lel - kem fo - hász - kodik , Tor - ná - cod - ba kí - ván - ko -

zik . Ó! Is - te - ne a ma - gasság - nak ! Á - hí - to -

zik tes - tem , lel - kem Te - hozzád , é - lő Is - te - nem!

2. A verébnek is van fészke, / És honjában költ a fecske. / Én királyom, Cebaoth Isten: / Hol vannak a te oltárid, / És te szent-séges hajlékid, / Hol dicsértetel felségesen? / Bizony boldog az oly ember, / Ki téged házádban dicsér.

3. Ó! boldog az ember nyilván, / Aki a te utaidban / Kíván jární szívvel, lélekkel! / Menván a siralom völgyén, / Ahol merő száraz minden, / Ott is ő nagy hiedelemmel / Kutakat ás és csatornát, / Melybe esővizet bocsát.

4. Mennek erőről erőre, / Segítségéről segítségre, / Míg hozzád jutnak a Sionra. / Ó! erős Cebaoth Isten, / Hajtsd füled hozzám kegyesen, / És figyelmezzél az én szómra! / Jákób Istene, nagy Isten, / Hallgass meg én szükségemben!

5. Mi paizsunk, ó! Úr Isten, / Fölkentedre nézz kegyesen, / Mert jobb egy nap a te házádban, / Hognem ezer nap egyebütt! / Az Isten tornáca előtt / Kapunálló lennék inkább, / Hognem mint sok időt éljek / Házukban a hitleneknek.

6. Mert minékünk fényes napunk / Az Isten, és mi paizsunk, / Nagy dicsőséggel szeret minket. / Azokkal kegyelmet téssen, / Kik járnak a jó ösvényen; / Sok javaival áldja őket. / Boldog az ember éltében, / Ki bízik az Úr Istenben.